

Їхні подвиги відзначено орденами. Посмертно...

Ми продовжуємо розповідати про працівників міліції та військовослужбовців Національної гвардії України, які поклали життя під час антитерористичної операції на теренах Донбасу й посмертно відзначені державними нагородами.

Указом Президента України від 29 вересня 2014 р. працівники батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Миротворець» ГУМВС України в Київській області старший інспектор полковник міліції Віктор Єщенко, міліціонер-кінолог сержант міліції Дмитро Назаренко, міліціонери сержант міліції В'ячеслав Катрич і молодший сержант міліції Андрій Єсіпок нагороджені орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Чотири правоохоронці були першими зі складу батальйону «Миротворець», хто повернувся додому скорботним «вантажем 200» після трагедії під

Гловайськом і навки упокоївся в рідній землі. Бійці цього підрозділу, отримавши бойове хрещення під Слов'янськом і Дзержинськом, прийшли на допомогу резервістам батальйону НГУ «Донбас» і колегам з БПСМОП «Дніпро-1», протягом тижня брали участь у запеклих боях за Гловайськ, зокрема обороняли залізничне депо, відбиваючи атаки бойовиків «ДНР» і російських регулярних військ. 29 серпня вони спробували залишити місто крізь гарантований російським командуванням «безпечний коридор», який перетворився на страшну вогняну пастку. Десятки бійців батальйону полягли смертю хоробрих чи дістали тяжкі поранення або потрапили в полон, а із їхньої техніки судилося дивом уціліти лише одному «транспортю переднього краю» – подарованому громадськими активістами маленькому автомобілю ЛуАЗ, що мав прізвисько «Жужа»...

У рідному Києві з військовими почестями проводили в останню путь найстаршого з чотирьох полеглих героїв – 47-річного полковника міліції Віктора Єщенка. Усе свідоме життя Віктор Васильович присвятив служінню Батьківщині: закінчив Київське вище інженерне радіотехнічне училище протиповітряної оборони, проходив службу в лавах Збройних сил України, обіймаючи посади командира взводу й роти. Згодом протягом 15 років працював у органах внутрішніх справ,

пройшовши службовий шлях від оперуповноваженого карного розшуку до начальника відділу Головного управління боротьби з організованою злочинністю МВС України, 2010 р. пішов на пенсію.

30 травня 2014-го, перервавши заслужений відпочинок, Віктор Васильович став до лав добровольців БПСМОП «Миротворець», обійнявши скромну, як для сивочолого полковника, посаду старшого інспектора. Йому були байдужі кар'єра, почесні, нагороди – його вибір був обумовлений патріотичними почуттями, прагненням захищати рідну Батьківщину від кримінального свавілля, передавати службовий досвід молодшим колегам. Саме це, а ще вміння з гумором долати будь-які труднощі й небезпеку, допомогло йому заслужити в колективі повагу й авторитет. У його особі країна втратила одного з найкращих синів-захисників, а сім'я – батька: без татуса залишилися три доньки, найменшій із них – лише чотири роки.

У церемонії поховання 40-річного сержанта міліції Дмитра Назаренка в його рідному Кременчуку разом із родиною героя, близькими й бойовими побратимами брали участь і представники козацького товариства «Канівський полк», адже в селі Михайлівці Канівського району Черкащини, де він жив останні 11 років, Назаренка знали, як справжнього козака і громадського активіста. Він займався вихованням дітей-козачат, виявивши неабиякий педагогічний талант, захоплювався художнім кувальством. Земляки розповідали: «Дмитро був художником, майстром, ковалем від Бога – міг зі куска заліза створити справжній витвір мистецтва. Найбільше любив

Віктор Єщенко

Дмитро Назаренко

В'ячеслав Катрич

свободу, завжди мав свою думку, писав вірші – філософські, про сенс людського буття, та жартівливі, якими вітав друзів у дні їхнього народження. Коли почалися події на Євромайдані – не зміг залишатись осторонь, зібрався й поїхав у Київ...».

А в червні патріотичні переконання привели козака-майданівця до лав БПСМОП «Миротворець». Колеги згадують його, як завзятого бійця, що постійно прагнув удосконалити свої навички, і не пошкодував власних коштів, щоб придбати оптичний приціл для свого кулемета. Його син Артем втратив батька у 16 років – у тому самому віці, в якому Дмитро Миколайович залишився без матері...

«Не міг залишатись осторонь...» – ці слова звучали й стосовно 35-річного сержанта міліції В'ячеслава Катрича під час його поховання в рідному місті Калинівці, що на Вінниччині. Дізнавшись від знайомих про створення «Миротворця», він, колишній військовослужбовець строкової служби внут-

Андрій Єсіпок

рішніх військ МВС, вихованець полку спецпризначення «Ягуар», вирішив знову стати до лав правоохоронців і 1 липня був зарахований у батальйон, у якому швидко здобув високий авторитет і знайшов багато друзів. В'ячеслав Степанович запам'ятовувався колегам як надійний товариш, добродушна, чуйна людина, у якій із перших хвилин спілкування відчувалися серйозний характер і прихована сила. Вдома його не дочекалися батьки, старший брат, дружина і 10-річний син.

Наймолодший серед чотирьох героїв, 20-річний молодший сержант міліції Андрій Єсіпок був одним із перших добровольців батальйону. У підрозділі любили цього життєрадісного юнака, нещодавнього солдата-строковика Збройних сил, який усупереч тривозі батьків у буремний час обрав шлях одного зі старших братів – працівника міліції. Андрій Анатолійович знайшов вічний спочинок у рідному селі Новому Бикові Бобровицького району Чернігівщини.

Указом Президента України від 29 вересня 2014 р. міліціонери батальйону патрульної служби міліції особливого призначення «Івано-Франківськ» УМВС України в Івано-Франківській області молодші сержанти міліції Зорян Білінський, Андрій Карабінович та Михайло Погорелов нагороджені орденом «За мужність» III ступеня (посмертно).

Коли на початку вересня біля пам'ятника полеглим міліціонерам, що поблизу будівлі управління

МВС Івано-Франківщини, з'явилися три портрети загиблих земляків, жителі столиці Прикарпаття з болем на серці понесли до них квіти й запалені лампадки. А згодом сотні івано-франківців взяли участь у параді, разом із працівниками міліції провівши в останню путь трьох полеглих в «Гловайському котлі» молодих захисників України.

Дружина Зоряна Білінського Оксана розповідає: у ніч на 29 серпня їй не спалося через тривогу за чоловіка. Зорян телефонував дружині напередодні. У короткій розмові заспокоїв, що в нього все гаразд, як завжди – жартував...

29-річний Зорян Михайлович мріяв про велику дружну родину, про кар'єру юриста – він здобував цей фах спочатку у виші в Івано-Франківську, а потім – у Києві. Утім, працювати за спеціальністю не склалося: щоб утримувати сім'ю, доводилося виїжджати на заробітки за кордон.

Навесні цього року Зорян став до лав батальйону «Івано-Франківськ». Оксана згадує: у нього аж очі сяяли, коли приміряв міліцейський однострій і розповідав удома про колег. Вирушаючи у східний регіон, Зорян заспокоював матір, яка вболівала за сина, ніжно обіймав дружину й донечку Анжеліку, який немає ще й двох рочок, і переконавав, що мусить боронити рідну землю. Бойові побратими розповідали,

що «Зорік», як звали його друзі, був надійний товариш, навіть у найскрутніші моменти він залишався оптимістом, умів усім підняти настрій. Згадували й про те, як він зголосився кермувати автобусом, яким бійці прикарпатського батальйону їхали до місця несення служби, як під ворожим обстрілом поспішав на допомогу однополчанам...

У рідній Долині земляки віддавали шану своєму герою, стоячи обабіч дороги навколішки із запаленими свічками.

...Голова сільської ради, підполковник міліції у відставці Микола Волочій розповідає: 23-річний випускник землевпорядного факультету Львівського національного аграрного університету Андрій Карабінович був одним із чотирьох молодих жителів села Дзвиняча Богородчанського району, які разом записалися до батальйону «Івано-Франківськ». Невдовзі односельці у двох храмах зібрали на допомогу своїм бійцям понад 23 тисячі гривень, на які придбали термобілизну, бронезилети, утеплені куртки.

18 серпня добровольці вирушили в район АТО. А незабаром до села надійшла сумна звістка: Андрій загинув, а його однофамілець Володимир Карабінович дістав численні осколкові поранення.

«Андрія я знав змалку, як дуже добру, спокійну людину. Цей красивий, високого зросту хлопець мав золоті руки, їздив з батьком на заробітки. Та коли на нас завалилася біда, зрозумів: потрібно захищати Україну», – згадував Микола Волочій.

Мати полеглого, Наталія Михайлівна, з гіркими сльозами розповіла, як востаннє розмовляла з Андрієм ополудні 28 серпня: «Говорили недовго. Казав: „Мамо, не плачте, усе буде гаразд...“». Показуючи світлинку сина, зняті під час церемонії складання присяги, вона сказала: «Йому подобалася ця чорна форма, у ній він почувався справжнім бійцем. Ми з чоловіком тішились, як наша дитина подорослішала... Андрійко дуже стежив за собою – не курив, займався спортом. Навіть на заробітках шукав турнік, щоб потренуватися. У нього була дівчина, тож хлопцям із батальйону казав,

Зорян Білінський

Андрій Карабінович

що коли повернеться додому, одружиться...».

На прохання матері поховали сина без військового салюту. А нещодавно в Дзвинячі відбувся футбольний турнір пам'яті Андрія Карабіновича, в якому взяли участь команди трьох сіл і місцевих автоперевізників. Після фінального матчу футболісти вирішили відвідати матір Андрія – й передати їй весь призовий фонд турніру й кубок. «Потім вишанували пам'ять героя біля його могили, – розповідає Микола Волочій. – Наступного року плануємо розширити коло учасників турніру. А ще хочемо назвати іменем Андрія одну з вулиць – що пропозицію вже ухвалено на віче...».

Наталія Михайлівна, яка спочатку не схвалювала ідею проведення змагань на честь сина, після зустрічі з футболістами змінила думку: «У розмові з одним з односельців почула: „І навіщо твій Андрій пішов на ту війну? От мій син уникнув призову до армії і живий...“. Вдома добре все обміркувала та зрозуміла, що треба кричати на весь світ, так робити, щоб його й інших хлопців, які там полягли, пам'ятали. Я до того часу свого Андрійка не називала героєм, хоча під час поховання й лунало: „Герої не вмирають!“. А тиждень тому сказала собі: „Так, він герой – уже тільки тому, що наважився туди піти!..“».

...Жителька селища Обертина Тлумацького району Мирослава Погорелова й досі з надією вдивляється в телерепортажі з району АТО. Материнське серце не може змиритися з втратою сина: «Він у мене такий рослий, дужий, ніколи не слабував. У лютому йому виповнилося лише 22 роки. А тут раз – і нема... Скажіть, чому така несправедливість?».

Мирослава Василівна разом із чоловіком Анатолієм Михайловичем усе життя важко працювали, виростили п'ятьох дітей – Михайло був у них четвертим. Коли йому ви-

Михайло Погорелов

повнилося вісімнадцять, пішов із життя тато, згорівши від тяжкої хвороби за кілька місяців.

2011 р. Михайло Погорелов пішов на строкову військову службу, пройшовши підготовку в Навчальному центрі внутрішніх військ МВС у Золочеві, служив у столиці. Після звільнення в запас збирався працювати в міліції, але Мирослава Василівна була проти: «Ви знаєте, що то за робота: ніколи чоловіка вдома нема, й буває, що люди проклинають, бо кожному ж не догодиш... Він мене послухав, поїхав на заробітки в Москву. Але в травні цього року, коли дізнався про формування міліцейського батальйону, я вже не могла його втримати...».

Старшина батальйону старший сержант міліції Іван Верстюк згадує: «Мишко був фізично й морально підготовлений до служби – відчувалося, що він пройшов хороший вишкіл у ВВ. Дуже відповідальний, не губився в найскладніших ситуаціях... Усі хлопці, що там загинули, – справжні герої, які зробили для держави все, що було в їхніх силах. Дуже хочеться, щоб тепер і держава зробила для них якомога більше, і не лише надала матеріальну підтримку їхнім родинам, а й увічнила їхню самопожертву...».

Підготували
Ігор ПОЛИНСЬКИЙ,
Зорина КРЕЧКО,
Івано-Франківська обл.,
та **Сергій КОВАЛЕНКО, «З»**